

Θεανώ Μουσδελεκίδου: Μια θαυμαστή Ιεραπόστολος

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Του Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιεροθέου

Όπως πληροφορηθήκαμε, τά ξημερώματα τῆς 3ης Μαρτίου 2020 κοιμήθηκε στό Κολουέζι τοῦ Κονγκό ἡ Ἱεραπόστολος «μητέρα» Θεανώ Μουσδελεκίδου, πού καταγόταν ἀπό τήν Ἑδεσσα καί τήν γνώριζα ἀπό τά χρόνια ἐκεῖνα πού διακονοῦσα ὡς Ἱεροκήρυξ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἑδέσσης, Πέλλης καί Ἀλμωπίας.

Ἡ Ἑδεσσα εἶναι ἡ πόλη πού γαλούχησε μεγάλους Ἱεραποστόλους. Πρῶτος ἦταν ὁ Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Παπασαραντόπουλος, τόν ὁποῖον ἔφερε στήν Ἑδεσσα ὁ τότε Μητροπολίτης Παντελεήμων Παπαγεωργίου, ὁ μετέπειτα Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης, καί μάλιστα ἔμεινε μαζί του στό Μητροπολιτικό Οἶκημα. Δεύτερος ἦταν ὁ Ἀρχιμ. Χαρίτων Πνευματικάκης, Ἱεροκήρυξ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἑδέσσης. Ἐκεῖ γνωρίσθηκαν μέ τόν π. Χρυσόστομο καί ἀργότερα τόν ἀκολούθησε στήν Ἀφρική. Τρίτος ἦταν ὁ Ἀρχιμ. Ἰγνάτιος Μαδενλίδης, ἀργότερα Μητροπολίτης Πενταπόλεως, πού γνώρισε καί τούς δύο στήν Ἑδεσσα καί ἀργότερα ἀκολούθησε τόν Πνευματικό του π. Χαρίτωνα στήν Ἱεραποστολή. Καί τέταρτη ἦταν ἡ Ἑδεσσαία

Θεανώ Μουσδελεκίδου, πού ἀκολούθησε τούς προηγούμενους στην Ίεραποστολή.

Όταν δὴ κανεῖς τὴν ζωὴ τῶν τεσσάρων αὐτῶν Ίεραποστόλων, θά διαπιστώσῃς ὅτι ὑπάρχει ἕνας ἐσωτερικός σύνδεσμος, μιὰ ἐσωτερικὴ μυστικὴ ἐνότητα μέ κέντρο τὴν Ἑδεσσα, ἡ ὁποία πράγματι ἀναδείχθηκε ὡς μιὰ πόλη μεγάλων Ίεραποστόλων τῆς Ἀφρικῆς. Καί ὅπως ἡ Ἑδεσσα εἶναι κατὰ τὴν ὀνομασία της πόλη «πολλῶν ὑδάτων» καί φημίζεται γιὰ τὸν θαυμαστό καταρράκτη της, ἔτσι τώρα θά φημίζεται καί γιὰ τούς μεγάλους Ίεραποστόλους πού ἀνέδειξε καί ἔγινε πόλη τῶν καταρρακτῶν τῆς Ίεραποστολῆς στὴν Ἀφρική.

Ἡ ἴδια διηγεῖται: «Στά δύσκολα χρόνια τῆς Κατοχῆς εἶχαμε τὴ μεγάλη εὐλογία νά ἔχουμε καλὸ ποιμένα, τὸν Μητροπολίτη Ἑδέσσης καί Πέλλης, τὸν μακαριστὸ Παντελεήμονα (μετέπειτα Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης) καί τούς ἀξιόλογους πνευματικούς συνεργάτες του, τὸν π. Χρυσόστομο (Παπασαραντόπουλο), τὸν παππούλη καί ἐξομολόγο μας, ὡς παιδιά τῶν κατηχητικῶν τότε ἐμεῖς, καθὼς ἐπίσης καί τὸν π. Χαρίτωνα (Πνευματικάκη), ὁ ὁποῖος, μέ τὴν ἀκάματη δραστηριότητά του καί μέ τὰ πύρινα κηρύγματά του, ἀγκάλιασε ὅλους τούς νέους τῆς ἐποχῆς καί τούς χάραξε πορεία ζωῆς. Τὰ κατηχητικά, οἱ κύκλοι Ἀγίας Γραφῆς, ὁ λόγος του ἔγινε βίωμα ζωῆς» (tastv.gr).

Γνώριζα ἀπὸ παλαιὰ πολὺ καλά τὴν Θεανώ Μουσδελεκίδου. Κατ' ἀρχάς τὴν ἔβλεπα νά βοηθᾷ τὸν σύζυγό της στό παντοπωλεῖο καί φαινόταν ὡς μιὰ ἀξιοπρεπής, εὐγενής, σοβαρὴ καί ἐξυπηρετικὴ κυρία, μέ ἐξαιρετικὴ ἐξωτερικὴ ἐμφάνιση. Τὴν συναντοῦσα καί στὸν κεντρικὸ δρόμο πού ὀδηγεῖ ἀπὸ τὸν Ἱερό Ναό τῆς Ἀγίας Σκέπης πρὸς τὸν Μητροπολιτικὸ Οἶκο ὅπου ἔμενα, ὅταν πῆγαινε νά δῇ τὴν εὐγενέστατη καί ἀρχόντισσα μητέρα της Ἑλένη Ἀντωνιάδου, πού ἔμενε μέ τὸν καθηγητὴ υἱὸ της καί τὴν οἰκογένειά του ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Ἱερά Μητρόπολη. Ἡ σοβαρότητά της ἦταν στενὰ συνδεδεμένη μέ τὴν εὐγένειά της καί τὴν χαρούμενη ὄψη τοῦ προσώπου της, διέκρινε μέσα της μιὰ ὁρμή.

Όταν ἐκοιμήθη ὁ σύζυγός της, ἐπειδὴ δέν εἶχαν παιδιά, ἄρχισε νά προβληματίζεται γιὰ τὸ τί θά κάνῃ στό ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς της. Δέν τὴν ἱκανοποιοῦσε τὸ νά διατηρήσῃ τὸ παντοπωλεῖο καί ἤθελε νά προσφέρῃ τίς δυνάμεις της στὴν κοινωνία καί τὴν Ἐκκλησία.

Τότε ἦταν πού τὴν γνώρισα καλύτερα, διότι μέ πλησίασε γιὰ νά μέ ἐνημερώσῃ γιὰ κάποια σχέδιά της. Σκέφθηκε καί ἀποφάσισε νά μετατρέψῃ τὴν εὐρύχωρη οἰκία της σέ χῶρο, ὅπου θά ἔμεναν μαθήτριες πού προέρχονται ἀπὸ τὰ περίξ τῆς Ἑδέσσης χωριά καί πῆγαιναν στὰ Γυμνάσια καί τὰ Λύκεια τῆς πόλεως, παρακινούμενη ἀπὸ τὸ ἴδιο πού ἔπραξε ἡ Μαρία Ἀρτοπούλου.

Σχεδιάσαμε και προχωρήσαμε μαζί την λειτουργία ενός ατύπου Οικοτροφείου, μιὰς «Μαθητικής Στέγης». Στήν πραγματικότητα δέν ἦταν Οικοτροφεῖο, ἀλλὰ μιὰ μεγάλη οἰκογένεια μέ πολλές μαθήτριες, πού ἔμεναν μαζί, σάν νά τίς φιλοξενοῦσε ἐκείνη, καί ἡ ἴδια φρόντιζε γιά τήν ἐτοιμασία τοῦ φαγητοῦ καί εἶχε τήν γενική ἐπίβλεψή τους. Ἦταν πραγματικά μιὰ πνευματική οἰκογένεια.

Ἐκείνη ἦταν πολύ χαρούμενη γιά τό νέο αὐτό ἔργο, πού τῆς ἔδωσε μεγάλη ἔμπνευση, τό ἀσκοῦσε μέ ὑπευθυνότητα καί ἀναπλήρωσε τήν ἔλλειψη τῆς οἰκογένειάς της. Ἔτσι ἔβλεπε ὅλες τίς μαθήτριες ὡς δικά της παιδιά καί ἀνταποκρινόταν σέ αὐτές ὡς μητέρα τους. Αὐτό ἦταν οἰκονομία Θεοῦ, γιατί ἦταν ἓνα στάδιο προετοιμασίας της γιά τήν ἱεραποστολή στήν Ἀφρική.

Μέ τήν ἐπικοινωνία πού εἶχαμε μέ καλοῦσε συχνά τά βράδια στήν «Μαθητική Στέγη» γιά νά συζητῶ μέ τίς μαθήτριες, τό ἴδιο ἔκανε καί ὁ Μητροπολίτης Καλλίνικος. Θαυμάζαμε ὅλοι τόν ἱεραποστολικό ζῆλο τῆς κ. Θεανοῦς.

Ἡ ἴδια διηγεῖται: «Τό 1980, μέ τήν καθοδήγηση τοῦ πνευματικοῦ μου καί ἐπί μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ἐδέσσης καί Πέλλης κ. Καλλινίκου, μετατρέπω τό σπίτι μας σέ μαθητική στέγη καί ἐπί 10 χρόνια φιλοξενῶ κοπέλες ἀπό τήν γύρω περιοχή, πού ἐπιθυμοῦσαν νά φοιτήσουν στό Γυμνάσιο. Τό σπίτι λειτουργοῦσε σάν μιὰ μεγάλη οἰκογένεια, μέ τήν πνευματική καθοδήγηση τοῦ Μητροπολίτη μας καί μέ πνευματικό τότε τόν π. Ἱερόθεον, Μητροπολίτη Ναυπάκτου σήμερα» (tastv.gr).

Ἀργότερα ὁ νέος Μητροπολίτης Ἐδέσσης Χρυσόστομος εἶχε τίς δικές του ἀπόψεις καί ἐκείνη ἐξαναγκάσθηκε νά κλείσει τήν «Μαθητική στέγη», ἐκφράζοντας ἔτσι τό ἐκκλησιαστικό της φρόνημα καί τόν σεβασμό της στούς ἐκκλησιαστικούς θεσμούς.

Ὅμως, εἶχε πολλές δυνάμεις, μεγάλη ὄρεξη νά προσφέρει στόν ἱεραποστολικό τομέα. Θυμᾶμαι ὅτι συζητήσαμε ἐκτενῶς τό θέμα αὐτό καί ἐκείνη συμβουλευθήκε τόν ἐξ Ἐδέσσης Ἀρχιμ. Ἰγνάτιο Μαδενλίδη καί τελικά ἔλαβε τήν ἀπόφαση νά μεταβῇ στήν Ἱεραποστολή στό Κολουέζι τοῦ Κονγκό, στήν Ἱερά Μητρόπολη Κατάνγκας, στήν ἀρχή δοκιμαστικά καί ἔπειτα μόνιμα.

Μετέβη ἐκεῖ καί ἄρχισε μέ ζῆλο τό ἱεραποστολικό της ἔργο. Κατά καιρούς μοῦ τηλεφωνοῦσε καί ἐρχόταν στήν Ναύπακτο σέ ἐορταστικές ἡμέρες. Μάλιστα ἔδωσε σέ ἓνα «μαυράκι» τό ὄνομά μου γιά νά θυμᾶται τήν συνεργασία μας στήν Ἑδεσσα.

Τόν Ὀκτώβριο τοῦ ἔτους 2007 ἡ μητέρα Θεανώ ἦλθε στήν Ναύπακτο γιά νά μοῦ εὐχηθῇ γιά τήν ὀνομαστική μου ἐορτή. Τότε ὁ Ἀρχιμ. π. Καλλίνικος Γεωργᾶτος, πού ἡ μητέρα του ἦταν φίλη τῆς κ. Θεανοῦς, τῆς πῆρε συνέντευξη ἀπό τήν ὁποία, μεταξύ τῶν ἄλλων, προῆλθε καί τό κατωτέρω κείμενο, τό ὁποῖο δείχνει τόν τρόπο

πού έργαζόταν ἡ Ἱεραποστολή καί τό ἔργο τῆς μητέρας Θεανοῦς.

«Στό κέ-ντρο τῆς ἱ-ε-ρα-πο-στο-λι-κῆς δρά-σης βρί-σκε-ται ὁ ἱ-ε-ρός Να-ός τοῦ Ἀ-γί-ου Γε-ωρ-γί-ου στό Κο-λου-έ-ζι. Εἶ-ναι τό κέ-ντρο τῆς λα-τρευ-τι-κῆς καί μυ-στη-ρια-κῆς ζω-ῆς τῶν ἱ-ε-ρα-πο-στό-λων, τῶν συ-νερ-γα-τῶν τους καί τοῦ ὁρ-θο-δό-ξου λα-οῦ τοῦ Κο-λου-έ-ζι. Κτί-σθη-κε τό 1950 ἀ-πό τήν ἐλ-λη-νι-κή κοι-νό-τη-τα, ἡ ὁ-ποί-α ἀν-θοῦ-σε τόν και-ρό ἐ-κεῖ-νο. Τώ-ρα ἐλ-λη-νι-κές κοι-νό-τη-τες ὑ-πάρ-χουν στήν πρω-τεύ-ου-σα Κιν-σά-σα καί τήν συ-μπρω-τεύ-ου-σα Λου-μπου-μπάσ-σι.

Δί-πλα στόν ἱ-ε-ρό Να-ό τοῦ Ἀ-γί-ου Γε-ωρ-γί-ου εἶ-ναι τά Γρα-φεῖ-α τῆς Ἱ-ε-ρα-πο-στο-λῆς καί οἱ ἀ-πο-θῆ-κες μέ τά ἀ-πα-ραί-τη-τα ἐ-κεῖ-να σκεύ-η καί ἀ-γα-θά γιά τήν Ἱ-ε-ρα-πο-στο-λή.

Κά-θε ἡ-μέ-ρα στίς 5:30 τό πρω-ί ση-μαί-νει τό ἐ-γερ-τή-ριο, καί ἀρ-χί-ζει νά βου-ί-ζει σι-γά-σι-γά ἡ ζω-ή στήν Κο-μιτ-τέ (Ἱ-ε-ρα-πο-στο-λή). Στίς 6:00 ἀρ-χί-ζει ὁ Ὅρ-θος στόν ἱ-ε-ρό Να-ό τοῦ Ἀ-γί-ου Γε-ωρ-γί-ου καί ἐ-άν εἶ-ναι κά-ποια ἐ-ορ-τή ἀ-κο-λου-θεῖ θεί-α Λει-τουρ-γί-α. Στίς 7:30 ἔ-χει τε-λει-ώ-σει ἡ Ἀ-κο-λου-θί-α. Στίς 7:00 μέ 7:30 ἀ-νοί-γουν τά Γρα-φεῖ-α τῆς Ἱ-ε-ρα-πο-στο-λῆς. Ὁ ἐ-πι-κε-φα-λῆς π. Με-λέ-τιος πα-ρα-δί-δει τά κλει-διά στούς ὑ-πευ-θύ-νους, πα-ρου-σιά-ζει τό πρό-γραμ-μα τῆς ἡ-μέ-ρας καί μοι-ρά-ζει τίς ἐρ-γα-σί-ες στούς ἐ-κα-τόν πε-νή-ντα (150) ἐρ-γα-ζο-μέ-νους, Ἱ-ε-ρεῖς, δα-σκά-λους, ἐρ-γά-τες, ὁ-δη-γούς κλπ. Ὅ-λοι αὐ-τοί οἱ ἄν-θρω-ποι μι-σθο-δο-τοῦ-νται ἀ-πό τήν Ἱ-ε-ρα-πο-στο-λή μέ μι-σθό πού κυ-μαί-νε-ται ἀ-πό 40 ἕ-ως 100 δολ. τόν μή-να, ἀ-νά-λο-γα μέ τήν προ-ὑ-πη-ρε-σί-α καί τήν οἰ-κο-γε-νεια-κή κα-τά-στα-ση. Τά χρή-μα-τα αὐ-τά προ-έρ-χο-νται ἀ-πό δω-ρε-ές ἀ-πό ἄλ-λες Ἐκ-κλη-σί-ες, ἀ-πό Μη-τρο-πό-λεις τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας τῆς Ἑλ-λά-δος, ἀ-πό τήν Ἀ-πο-στο-λι-κή Δια-κο-νί-α, ἀ-πό τήν Ἱ-ε-ρά Μο-νή Ὁ-σί-ου Γρη-γο-ρί-ου Ἀ-γί-ου Ὁ-ρους καί ἄλ-λες Ἱ-ε-ρές Μο-νές, ἀ-πό τόν Σύλ-λο-γο τῆς Θεσ-σα-λο-νί-κης «Ἄ-γιος Κο-σμάς ὁ Αἰ-τω-λός» μέ πρό-ε-δρο τόν κ. Ἀσ-λα-νί-δη, ἀ-πό διά-φο-ρους Συλ-λό-γους καί ἰ-δι-ῶ-τες πού ἐν-δια-φέ-ρο-νται καί βο-η-θοῦν τό ἱ-ε-ρα-πο-στο-λι-κό ἔρ-γο. Στήν Ἱ-ε-ρα-πο-στο-λή ἀ-νή-κει καί ἔ-να ἀ-γρό-κτη-μα μέ κα-λα-μπό-κι, ἀ-πό τό ὁ-ποῖ-ο ἔ-χει ἔ-να μι-κρό ἔ-σο-δο. Στούς ἐρ-γα-ζο-μέ-νους στήν Ἱ-ε-ρα-πο-στο-λή χο-ρη-γεῖ-ται καί ἀ-λεύ-ρι ὡς συ-μπλή-ρω-μα στόν μι-σθό τους.

Τόν π. Με-λέ-τιο βο-η-θοῦν στό ἔρ-γο τῆς διοί-κη-σης τῆς Ἱ-ε-ρα-πο-στο-λῆς καί ὁ Ἀρ-χι-ε-ρα-τι-κός Ἐ-πί-τρο-πος π. Θε-ό-φι-λος, «τό μά-τι καί τό αὐ-τί», ἡ κ. Θε-α-νώ πού εἶ-ναι ἡ «μητέρα» τῆς Ἱ-ε-ρα-πο-στο-λῆς καί τό Ἐκ-κλη-σια-στι-κό Συμ-βού-λιο (Κο-μι-τέ).

Ὑ-πό τήν ὑ-πευ-θυ-νό-τη-τα τῆς Ἱ-ε-ρα-πο-στο-λῆς καί τοῦ ἐ-πι-κε-φα-λῆς της π.

Με-λε-τί-ου εἶ-ναι ἡ προ-ε-τοι-μα-σί-α τῶν νέ-ων Ἑ-νο-ρι-ῶν, τοῦ κτι-σί-μα-τος τῶν νέ-ων Ἑ-νο-ρια-κῶν Να-ῶν, ἡ προ-ε-τοι-μα-σί-α τῶν νέ-ων Πρε-σβυ-τέ-ρων, τῶν Σχο-λεί-ων καί Ἰ-α-τρεί-ων πού πλαι-σι-ώ-νουν κά-θε Ἑ-νο-ρί-α.

Στήν Ἰ-ε-ρα-πο-στο-λή γί-νε-ται τα-κτι-κά ἡ κα-τή-χη-ση, μέ κέ-ντρο τόν Ἰ-ε-ρό Να-ό τοῦ Ἀ-γί-ου Γε-ωρ-γί-ου. Ἀ-πό τόν π. Με-λέ-τιο κά-θε Κυ-ρια-κή γί-νε-ται τό θεῖ-ο Κή-ρυγ-μα, κά-θε Πέ-μπτη ἡ ὁ-μι-λί-α γιά τούς ἄν-δρες, συ-νά-ξεις Ἀ-γί-ας Γρα-φῆς, καί σέ ὅ-λες τίς Ἑ-νο-ρί-ες ἀ-πό τούς κα-τά τό-πους Ἰ-ε-ρεῖς τους. Ἡ κ. Θε-α-νῶ ἔ-χει ὑ-πό τήν ὑ-πευ-θυ-νό-τη-τά της τήν ὁ-μι-λί-α στίς νέ-ες μη-τέ-ρες (50-60 μη-τέ-ρες), κά-θε Τε-τάρ-τη, τήν ὁ-μι-λί-α στήν Σχο-λή Οἰ-κο-κυ-ρι-κῶν καί Ἀ-ναλ-φά-βη-των (250-300 κο-ρί-τσια) κά-θε Πα-ρα-σκευ-ή, καί τήν ὁ-μι-λί-α στίς ὑ-πο-ψή-φι-ες δα-σκά-λες (100 πε-ρί-που) κά-θε Σάβ-βα-το.

Στίς ἀ-πο-μα-κρυ-σμέ-νες Ἑ-νο-ρί-ες δη-μιουρ-γεῖ-ται τό με-γά-λο πρό-βλη-μα μέ τίς με-τα-κι-νή-σεις. Ξε-κι-νᾷ τό Κλι-μά-κιο τῆς Ἰ-ε-ρα-πο-στο-λῆς ἀ-πό τό κέ-ντρο μέ ὅ-λα τά χρε-ιώ-δη καί δέν ξέ-ρου-ν πό-τε θά φτά-ση, πό-τε καί πῶς θά ἐ-πι-στρέ-ψη».

Ἐπίσης, ἀπό ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία τοῦ Ἱερομονάχου Ἱεραποστόλου π. Νικολάου Γρηγοριάτη («Ἐκκλησιαστική Παρέμβαση», τεύχος 151, Φεβ. 2009) μαθαίνουμε τό ἑξῆς γιά τήν μητέρα Θεανῶ:

«Ση-μα-ντι-κή εἶ-ναι ἡ προ-σφο-ρά τῆς κ. Θε-α-νῶς Μουσ-δε-λε-κί-δου ἀ-πό τήν Ἑ-δεσ-σα, γνω-στῆς ὡς “Μη-τέ-ρα Θε-α-νῶ”. ... Ἡ κυ-ρί-α Θε-α-νῶ Μουσ-δε-λε-κί-δου εἶ-ναι πο-λύ-τι-μος συ-νερ-γά-της τοῦ Ἰ-ε-ρα-πο-στο-λι-κοῦ Κλι-μα-κί-ου Κο-λου-έ-ζι ἐ-πί μί-α 20ετία. Εἶ-ναι οἰ-κο-νό-μος τῆς Ἰ-ε-ρα-πο-στο-λῆς ἐ-κεῖ κα-θώς καί κα-τη-χή-τρια στίς μα-θή-τρι-ες τῶν Ἑκ-παι-δευ-τη-ρί-ων. Συ-νά-ζει τίς γυ-ναῖ-κες τῆς Ὁρ-θο-δό-ξου Ἑκ-κλη-σί-ας καί κά-νουν ἐ-ξορ-μή-σεις στίς φυ-λα-κές, στά Νο-σο-κο-μεῖ-α καί ὅ-που ἀλ-λοῦ χρε-ιά-ζε-ται, δια-νέ-μο-ντας τρό-φι-μα, ρου-χι-σμό καί γε-νι-κά κά-νο-ντας φι-λαν-θρω-πί-α. Δι-καί-ως τῆς ἔ-χει ἀ-πο-νε-μη-θῇ ὁ τίτ-λος “Μη-τέ-ρα Θε-α-νῶ” ἢ “Μά-μα Θε-α-νῶ”, ὅ-πως τήν ἀ-πο-κα-λοῦν οἱ ντό-πιοι».

Οἱ δυσκολίες τῆς ἱεραποστολικῆς της προσπάθειας ἦταν πολλές. Ἡ ἴδια διηγεῖται μιά ἀπό αὐτές:

«Στίς 5 Νοεμβρίου 1990, σέ μιά ἐξόρμηση τοῦ Κλιμακίου πηγαίνοντας πρός τό Λικάσι, στήν ἐπιστροφή πρός Κολουέζι, σέ μια στροφή, τουμπάρεи τό ἀμάξι καί παίρνει ἀρκετές στροφές. Ὁ π. Μελέτιος καί ὁ ὁδηγός φοροῦσαν τίς ἀσφαλίστικές ζῶνες καί δέν πάθανε τίποτε, βγήκανε ἀπό τό ἀμάξι. Ἐγώ καί ἡ ἀδελφή Ξένη βρισκόμασταν στά πίσω καθίσματα. Ἡ Ξένη ἐπίσης βγαίνει καλά, ἐγώ

καταπλακωμένη, τραυματισμένη στο κεφάλι και στην πλάτη, περιμένοντας να πεθάνω. Ξαφνικά μέ τραβάνε έξω, πάλι στη ζωή. Νά! και περνά ένα φορτηγό αυτοκίνητο και μέ πηγαίνουν κατ' ευθείαν στο Νοσοκομείο, στο Λικάσι. Μένω στην "Έντατική", ξένη στους ξένους, μέ τόν άγγελο φύλακά μου. Ήταν θέλημα Θεού, αφού μαρτύρησα και έχυσα τό αίμα μου. Ή ραφή πού έγινε στο μέτωπό μου ήταν σαν να φορούσα ακάνθινο στεφάνι...» (tastv.gr).

Ή Ίεραποστολή έχει πολλές θυσίες. Κατά την διήγησή της «είχαμε, όπως είναι επόμενο, ποικίλα προβλήματα· διανυκτερεύσεις στο δάσος, χαμένοι στη ζούγκλα, βουτηγμένοι στους βάλτους, πεζοπορίες, κατεστραμμένες γέφυρες. Όλα προς δόξαν Θεού! Ταπεινά τά αποδεχόμαστε» (tastv.gr).

Ή «μητέρα» Θεανώ Μουσδελεκίδου-Αντωνιάδου έγραψε πράγματι μιά θαυμάσια ιστορία στο έργο της Ίεραποστολής στην Άφρική. Δέν υπολόγισε ασθένειες, πολέμους, δυσκολίες και αυτόν τόν θάνατο. Την δραστηριότητα και τό έργο της τό γνωρίζει καλύτερα από όλους ο Σεβ. Μητροπολίτης Κατάνγκα-Κονγκό κ. Μελέτιος και ασφαλώς θά γραφούν πολλά για τό έργο αυτό.

Όταν ήμουν στην Έδεσσα και συνεργαζόμουν μαζί της, δέν μπορούσα να διανοηθώ τό θάρρος της και την αποφασιστικότητά της να φύγει από την Ελλάδα και να μεταβή στην Άφρική, να αφήσει τούς συγγενείς της, τό γνώριμο περιβάλλον της, την όμορφη Έδεσσα, όπου μεγάλωσε, και να πετάξει στο άγνωστο μέ τίς πολλές δυσκολίες, και τελικά να κοιμηθῇ και να ένταφιασθῇ στην Άφρική, αναμένοντας την μελλοντική ανάσταση των νεκρών για να λάβει τόν στέφανο της ζωής. Ο άείμνηστος π. Κοσμάς Γρηγοριάτης, θέτοντας τό έρώτημα «τί σημαίνει Ίεραποστολή;», απαντούσε: «Νά πεθάνης στην Άφρική». Αυτό ένέπνεε και εκείνη και αυτό έγινε στην ζωή της.

Την θαύμαζα την «μητέρα», την «μάμα», όπως την αποκαλούσαν «τά μαυράκια της», Θεανώ Μουσδελεκίδου και την ζήλευα, και ακόμη την ζηλεύω, πού ακόλουθησε αυτό τό δύσκολο έργο μέ ένθουσιασμό μέχρι τό τέλος της ζωής της και είσηλθε στην Βασιλεία του Θεού.

Ή μνήμη της θά είναι αιώνια, θά την αγαπούν και τά «μαυράκια» της και οί λευκοί ούράνιοι άγγελοι, αλλά και όλοι έμεῖς πού την γνωρίσαμε και συμμετείχαμε σέ έναν βαθμό στους εύγενείς πόθους της.

Φεβρουάριος 2020